

Udstrækning over hele Landet, og det er netop dertil, at Duffet alene udstrækker sig.

Hvad angaaer Communionen, da har den ærede Minister oplyst, at Omstændighederne i Kjøbenhavn forsaavidt vare særegne, som den hyppige Omflytning af Indbyggerne vilde gjøre det saare unaturligt, om de, naar de flyttede fra en Gade til en anden, ogsaa skulde være nøbte til at flytte fra en Præst til en anden. Dette har uden tvivl givet Anledning til, at Frihed i saa Henseende er bleven indrømmet i Kjøbenhavn; men den ærede Minister maa erindre, at Folk paa Landet ogsaa kunne flytte, og, om det ikke er saa hyppigt som i Kjøbenhavn, at Familier flytte, saa flytte dog mange Individuer hvert Aar fra et Sogn til et andet, og af dem skulde man altsaa uden Videren kunne forlange, at de formedelst en saadan Flytning ogsaa skulle knytte sig til en anden Præst, uagtet det vistnok i mange Tilfælde kunde være naturligt for dem med Hensyn til Communionen at holde sig til den Præst, fra hvis Sogn de vare flyttede. Det er endog slet ikke ualmindeligt, at der føles en ligefrem Trang her til paa Landet. Det skeer nemlig ikke sjældent, at Børn, naar de efter deres Confirmation komme ud at tjene i et andet, maafee i et Nabofohn, kunne ønske at have deres Altergang i det Sogn, hvor de ere confirmerede, og saaledes komme til at gaae til Alters med deres Forældre. Hvad i al Verden skulde være til Hinder herfor uden denne gamle Sognewang, som ikke har nogen naturlig Berettigelse? Den ærede Minister har rigtignok sagt, at man kunde søge Bevilling hertil; men hvilke Besværligheder vilde det ikke have, dersom det forlangtes af Indbyggerne her i Kjøbenhavn, at, naar de vilde benytte Friheden til at communicere hos hvilken Præst de ønskede, skulde de søge derom, og hvo kjender Forholdene paa Landet, uden at han veed, at det er langt besværligere for Landbefolkningen at indgive saadanne Begjæringer til Regjeringen, end det er for den kjøbenhavnske Befolkning? Kunne altsaa Kjøbenhavnerne uden en saadan Bevilling have denne Frihed, saa formener jeg rigtignok ogsaa, at dette Duffe, som er meget udbredt paa Landet, maatte kunne sfee Fyldest derved, at Friheden ogsaa kunde udstrækkes til Landet.

Det er virkelig heller ikke muligt at indsee, hvilke Betænktheder der skulle være derved. Den ærede Minister yttrede, at Folk, fordi de vare komne i Strid med deres Præst, kunde, dersom der var Frihed, gaae til Alters et andet Sted. Jeg troer ikke, at den ærede Minister kjender det danske Folk; de gaae ikke til Alters næste Søndag i et andet Sogn, fordi de ere komne i Strid med deres egen Præst. Saaledes ere Forholdene her i Landet slet ikke. Dersom der behøves nogen Tid til Overveelse, saa er den tilstede, da Folk ikke pleie at gaae mere end to Gange til Alters om Aaret; de kunne da overveie i den Tid, og, dersom denne Tid ikke er tilstrækkelig dertil, og dersom Forholdet er saaledes, at de virkelig ikke ønske at gaae til Alters hos deres egen Præst og høre hans Skriftemaal, saa vilde det dog være meget ubilligt at formene dem at søge hen til en anden. Det vilde være meget ubilligt, naar de kom til Alters hos en Præst, til hvem de stode i et saadant Forhold, at disse ubehagelige Minder skulde opskrives hos dem; det vilde være langt rimeligere, at de havde Lov til at gaae til en anden Præst, hvor de kunde være frie for saadanne Grindringer. Den ærede Minister har bemærket, at denne Sag allerede tidligere har været forelagt Stænderne i Roeskilde, og at den ikke der fik Fleerstemmighed for sig; men der er mangfoldige Sager, som have været forelagte de roeskildske Stænder, der have lidt samme Skæbne, og som dog aldeles ikke derved have tabt den allermindste Deel af deres Betydning for det danske Folk, og det Samme mener jeg vil være Tilfældet med nærværende Sag. Det var alligevel, som Omstændighederne dengang stillede sig, mærkeligt nok, at denne Sag netop i de roeskildske Stænder dog fandt adskillige og ret alvorlige Talsmænd, og at det Stemmeantal, hvorved den blev forkastet, ikke var saa overmaade stort. Imidlertid have vi nu ikke de roeskildske Stænder, men nu staaer Sagen for det danske Folkething; dersom vi ikke havde en anden Forsætning, end vi havde dengang, skulde jeg mistvile om, at den kunde gaae igjennem; men nu haaber jeg, at det vil kunne lykkes.

Men, indrømmer den ærede Minister, Daaben, Vielse og Begravelse ere ikke givne frie,